VÝJIMEČNÉ ŽENY

v nelehkých časech

JANA MERUNKOVÁ

spoluzakladatelka a ředitelka neziskové organizace yourchance

VŽDYCKY JSEM BYLA SNÍLEK,
KTERÝ CHTĚL ZMĚNIT SVĚT KOLEM SEBE

Vážení čtenáři,

je mi velkou ctí, že účast do našeho seriálu o výjimečných ženách v nelehkých časech přijala Jana Merunková.

Poznala jsme ji před mnoha lety, u příležitosti běžné pracovní schůzky a hned po prvním setkání s ní ve mně zůstal pocit, že všechno je dobré.

Nedostavil se z důvodu uzavření úspěšné pracovní smlouvy, ale z úsměvu, který z Jany, jejích slov a gest vycházel.

Vyzařovala z ní laskavost, kultivovanost, vstřícnost, ochota, porozumění, sdílnost a já jsem v průběhu let pochopila, že to je Janina přirozenost. Přirozenost pomáhat druhým a vynakládat úsilí a svůj potenciál pro dobrou věc.

Tak vnímám Janinu podstatu a věřím, že ať ji vloží kamkoli - do podnikání, umění, do pomoci druhým či do všedního dne, vždycky po ní zůstane zřetelná laskavá stopa.

Taková je z mého pohledu Jana Merunková, spoluzakladatelka a ředitelka neziskové organizace yourchance o.p.s.

Stanislava Šveňková

vydavatelka

S-Press Publishing
www.s-presspublishing.cz

VZORY

Už na střední škole jsem věděla, že budu podnikat

Jana založila a vybudovala spolu s Gabrielou Štikovu neziskovou organizaci yourchance a ve svém životě urazila již pěkný kus cesty, na který může být právem hrdá. Nicméně další, neméně ušlechtilý kus cesty ji čeká.

Maturovala tři roky po revoluci na ekonomické škole, ale nestudovala dál původně zamýšlenou pedagogiku nebo psychologii. Dostala šanci přihlásit se na nově otevřenou soukromou školu kulturní publicistiky. V tomto rozhodnutí ji podpořili nejen rodiče a její češtinářka, ale hlavně spisovatel František Kožík, který četl její texty a nabádal ji, aby určitě studovala psaní, že za talenty máme odpovědnost. V průběhu života vystudovala také coaching vrcholového managementu a majitelů firem a v pětatřiceti došlo i na pedagogické minimum.

Kdo zažil atmosféru Listopadu 89 a měl aspoň trochu svobodného ducha, musel podle mě chtít postavit se na vlastní nohy, jak nejrychleji to šlo. Myslím tím hlavně svou generaci. Byli tu samozřejmě starší, kteří měli mnohem pragmatičtější pohled na svět a udávali pak tón podnikatelským praktikám celá devadesátá léta. Ale já věřila v hodnoty jako je svoboda a odpovědnost, byla jsem ochotná pracovat na sobě i na svém podnikání. Pamatuji si, jak jsem se cítila, když jsem si ve dvaceti přinesla čerstvý živnosťák. Tehdy jsem si slíbila, že moje jméno bude značka. Obdivovala jsem Baťu, Masaryka, četla jsem o Disneym, Fordovi a spoustě dalších, kteří vybudovali svůj úspěch od nuly. Věnovala jsem se na volné noze televizní tvorbě, hlavně vzdělávací publicistice, to mě moc bavilo. Tam jsem mohla psát a zároveň jsem se musela věnovat obchodu. To byla skvělá škola. Také jsem se tehdy začala pohybovat v síťovém marketingu. Další neocenitelná zkušenost. Po roce 2000 jsem se začala věnovat koučování a třináct let jsem v této oblasti byla velmi aktivní. Pak jsem sklouzla spíš k byznys mentoringu.

Na druhou stranu jsem nechtěla být jen úspěšná podnikatelka, ale chtěla jsem dělat něco pro lidi, kteří si nemohou pomoct sami. Vždycky jsem seděla na více židlích. Vedla jsem si své komerční projekty a zároveň jsem se angažovala v neziskovém sektoru. První neziskovku jsem založila v pětadvaceti. Vedla jsem ji pak jedenáct let a už v roce 2004 jsem za to dostala cenu Podnikatel roku v Praze 7. Projekt došel svého naplnění a já jsem tou dobou potkala svou budoucí společnici Gábinu Štikovu (Křivánkovu). V roce 2010 jsme založily yourchance. Dvě mladé ženské a nápad. To byl začátek… Už je to třináct let.

YOURCHANCE O. P. S.

první kroky, úspěch, milníky

S Gábi (Gabriela Štiková, předsedkyně správní rady yourchance, pozn. redakce) jsme se poznaly na projektu, na kterém jsem začala pracovat po své zdravotní pauze. Přesně na mé pětatřicetiny jsme představily veřejnosti na slavnostním zahajovacím večeru záměry yourchance. Tehdy tam bylo asi 20 podnikatelů a prvních podporovatelů. Začaly jsme jezdit do dětských domovů a učit finanční gramotnost. Pak se naše aktivity rozrostly na pomoc při integraci a my si stanovily cíl, že vybudujeme integrační systém, který bude schopen pomoc každému, kdo si bude chtít nechat pomoct na cestě z dětského domova do samostatného života. Zároveň jsme se rozhodly vyhovět poptávce škol a připravit projekt vzdělávání ve finanční gramotnosti na školách. A tak vznikly dnes největší projekty svého druhu v ČR Začni správně a Finanční gramotnost do škol.

Důležité milníky

Důležitým milníkem pro naši organizaci bylo setkání s Martou Slánskou, která nám pomohla prorazit jeden neviditelný strop. Nedařilo se nám získat velkého dárce, který by stabilizoval naše fungování a nežily jsme jako organizace z měsíce na měsíc. Bylo potřeba něco změnit, tak jsme se šly poradit. A Marta nám řekla: „Jestli se vám cíl nedaří dosáhnout, tak je moc malý. Přidejte nulu a ono to půjde.“ A šlo to. Do tří měsíců jsme více než zdvojnásobili roční objem darů, získali strategického dárce a mohli růst dál.

Druhé takové rozhodnutí bylo najmout kanceláře. Po čtyřech letech existence, homeofficů a práce po kavárnách, jsme zakotvili ve Washingtonově ulici. Už nás bylo víc a potřebovali jsme udělat další vývojový krok. I tady jsme se byly předem poradit, a to s naším největším dárcem. Jestli bude v pohodě s tím, že část jeho darů půjde na tyto fixní náklady. A on souhlasil. Navíc první rok na naší adrese jsme dostali od Marty jako dárek.

Yourchance od svého vzniku až do doby covidu zažívala v podstatě kontinuální růst. Neříkám, že to bylo jednoduché, ale našich služeb bylo třeba, přibývalo lidí, čísla dopadu vypadala velice dobře. Koupili jsme pro Začni správně dva integrační byty, byla to pro nás dobrá

investice. I v prvním roce covidu jsme se drželi. Měli jsme lidi v první linii, nechtěli jsme nikomu sahat na peníze. Ale přišel okamžik, kdy jsme přišli o strategického dárce. Než jsme nahradili výpadek v cashflow, tým se nakazil velice nepěknými postoji. Kdo znáte teorii traviče studní, tak víte, že je s těmito lidmi třeba se rychle rozloučit. To jsme udělaly. Ale infekce byla už příliš rozšířená, a tak jsme byly nucené udělat radikální řez. Následovalo veliké psychické uvolnění a rychle přišla obnova. Našli jsme si nové kolegyně a kolegy, našla jsem nové dárce a po jednom velmi těžkém roce a jednom ne tak hrozném, jsme se loni dostali zpět a lehce překonali obrat roku 2019.

Parťáctví s Gábinou

Jednou z nejdůležitějších věcí ve fungování yourchance, je naše partnerství, nebo spíš parťáctví s Gábinou. Táhneme vždycky za jeden provaz. Na druhou stranu se podporujeme i v dalších aktivitách mimo yourchance. To považuji za velmi důležité. Nelpět na tom, že musíme vždycky všechno na 100% dělat spolu. Gábi si buduje svou terapeutickou kliniku, já se už dva a půl roku angažuji v záchraně letního sídla TGM, zámku Hluboš.

Existuje zlomový okamžik, který rozhodl o Tvojí profesní cestě?

Měla bych tu jmenovat osudová setkání, protože mě zejména ovlivnili lidé na mé cestě a několik životních rozhodnutí. Ale to, kde se všechno spojilo, nakumulovalo, bouchlo a převrátilo mi to život naruby, byl okamžik, kdy jsem zkolabovala z přepracování a krachu jednoho mého velkého klienta, kde mi zůstalo opravdu hodně peněz. Během chvilky byl život vzhůru nohama. Měla jsem tříměsíční nucené zdravotní volno, byla jsem v dluzích, sen o velkém projektu se rozplynul. Nesměla jsem číst, nesměla jsem nic poslouchat, ani koukat na filmy, minimalizovat kontakt s lidmi. Tak jsem jezdila na inline bruslích. Baťůžek na zádech, v něm vodu a svačinu a desítky kilometrů denně na malých kolečkách. A když jsem pak někde u řeky seděla v trávě, vedla jsem své diskuse s Bohem. Věřící jsem byla od dětství, kdy mě k víře přivedla babička. Ale teď jsme na sebe měli čas. Vysvětlovala jsem mu své názory, postoje, říkala jsem mu své sny a plány. Smlouvala jsem, zkoušela vyjednávat. A On tiše poslouchal… Až jsem došla do bodu, kdy jsem řekla: „Ok, ať je po tvém.“ A věci se začaly dít.

KOŘENY

Jano, odkud pocházíš a jaké bylo Tvé dětství?

Narodila jsem se v roce 1975 v Praze do běžné rodiny tehdejší doby. Většinu vzpomínek z předškolního věku mám na Nepomucko, kde jsme trávili většinu roku a kde máme chalupu dodnes. Mám mladší sestru. Vždycky jsme měli kočky. Jako malá jsem milovala Popelku a hraní na paní učitelku. Jakmile jsem se naučila psát, začala má „spisovatelská kariéra". První dochované básničky jsou asi ze druhé třídy. Pohádková prvotina skončila v koši v rámci mámina velkého úklidu. No, ukrývat své dílo tak, že jej lze zaměnit s papíry do sběru se nevyplácí. První veřejné uvedení mých textů přišlo, když mi bylo patnáct. Na základní škole jsem měla vyznamenání a strašně moc jsem se chtěla naučit psát na stroji. Od mala miluji tanec. Vždycky jsem byla snílek, který chtěl změnit svět kolem sebe.

Co sis odnesla do života od svých rodičů dál?

Od svých rodičů jsem si jednoznačně odnesla pracovní etiku. Oba moji rodiče jsou velmi pracovití a k práci nás vedli odmala. Nezastávám názor, že člověk by měl pracovat, „až bude velkej". Pracovat, stejně jako dělit se, dávat, to se musí člověk učit od dětství. I to jsem se naučila od rodičů. Takže se vcelku pravidelně stává, že lidi, kteří mi chtějí být nějak nablízku, dostanou nějaký úkol, aby „jen tak nestáli". Ať už se jedná o studenty nebo synovce s neteří.

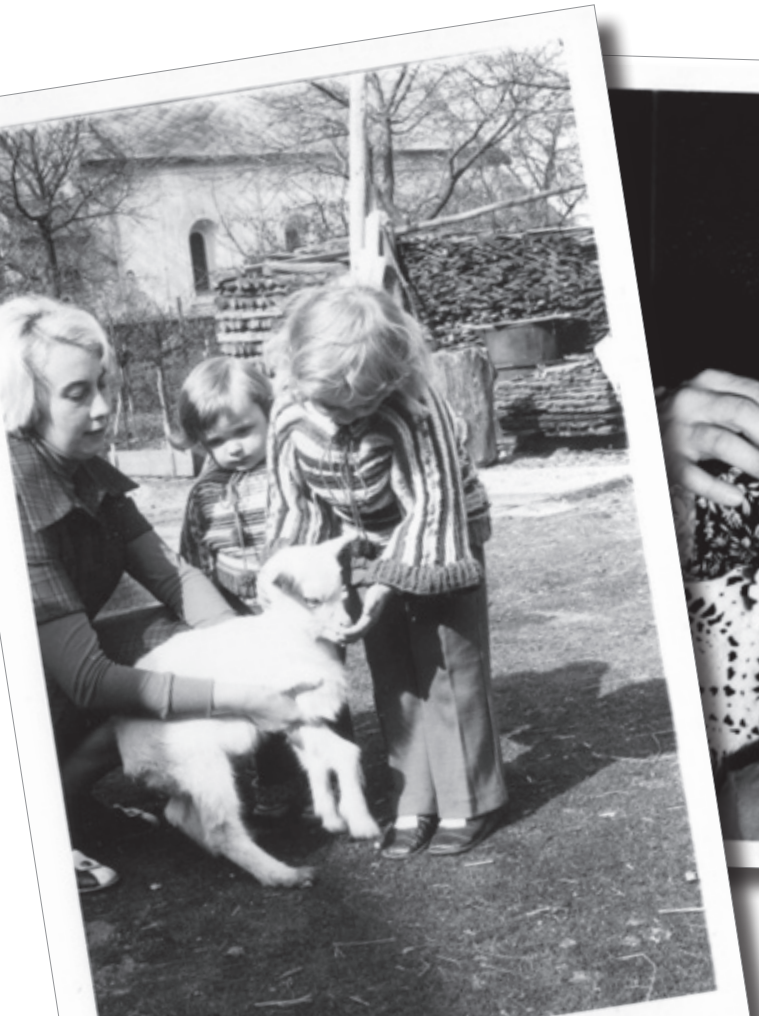

“NELEHKÉ ČASY“

...i tohle pomine

Život je prostě procházka přes vrcholy a údolí. Vždycky je dobré mít na paměti jedno motto: „I tohle pomine.“ Píše se to v Bibli a je to také jeden ze svitků v Největším obchodníkovi na světě. Kdybychom neprošli údolí, nebudeme si vážit dosažení vrcholu. Kdybychom nestáli nahoře, neviděli bychom přes údolí další možné vrcholy, kam jít, a mohli bychom zpychnout. Je těžké procházet těžké časy, ale je to období, kdy se o sobě nejvíc naučíme. Bylo těžké být nemocná, ale v těch dlouhých hovorech s Bohem jsem objevila svoje poslání. Bylo těžké být finančně na dně, ale pochopila jsem rozdíl mezi „být chudý“ a „být bez peněz“. Bylo těžké rozpustit tým, když jste spolu dělali roky. Ale vybrané lidi jsme si po roce vzali „zdravé“ zpátky, také máme v týmu nové skvělé lidi a plánujeme další růst. Je těžké bojovat o svůj velký sen, když si člověk připadá sám, ale našla jsem pokoru a vděčnost za každý další den, kdy můžu o jeho naplnění usilovat. Život je cesta. A až dojdeme do cíle, tak ať za námi něco pořádného zůstane. O to se snažím každý den.

Jak pohlížíš na nelehké časy?

Můj kamarád a mentor Martin Hausenblass mě učil jednu věc: „Když se nedaří, zvyš úsilí. Pokud to i tak nejde, změň strategii. A pokud nemáš výsledky ani pak, změň paradigma.“ Mockrát mi to pomohlo. Stejně jako Marty: „Přidej nulu a ono to půjde.“ (ve smyslu: nepřemýšlej o milionu, ale o deseti) Díky této strategii jsme hranici deseti milionů ročního obratu dávno překonali a míříme výš. Inspirací mi bylo motto Dextera Yagera: „Nikdy si nikým nenech ukrást svůj sen.“

A motto Romana Hassmanna: „Neustálý růst“ ve smyslu osobního rozvoje. Když přijdou těžké časy, vezmu si knížky a čtu. Hledám odpovědi. Maxwell, Hunter, Covey, Sinek, Stovall… to jsou moji rádci a učitelé. Normálně čtu dvě seberozvojové knížky měsíčně, ale v těžkých dobách čtu víc.

Jak se dotýkají Tvojí firmy a osoby současné události?

Samozřejmě, se mě lidsky dotýká neštěstí spojené s válkou na Ukrajině. Vnímám, jak blízko konfliktu se nacházíme. Ale nedojímám se příliš. Lítost paralyzuje. Spíš hledám způsoby, jak se angažovat pro lidi, kterých se situace dotkla fyzicky, a jak se zapojit do pomoci po válce. Ubytovala jsem dvě rodiny. Yourchance pomohla s vybavením. Dvěma kolegyním dáváme práci. Jsem autorkou projektu Vítej v Česku, díky kterému yourchance vstoupila do tématu adaptace a integrace válečných uprchlíků z Ukrajiny. Loni jsme byli na tomto poli nováčky. Ale protože jsme se dokázali opřít o předešlé zkušenosti, prošly během jednoho roku našimi programy tisíce účastníků a my se tak zařadili mezi největší projekty v republice.

Co sis z toho odnesla?

Z posledních nelehkých let jsem si odnesla poznání, kolik síly člověk v sobě najde, když něco považuje za skutečně důležité. Překonala jsem pochyby o sobě samé, když jsem si kladla za vinu finanční těžkosti, které nás před dvěma lety potkaly. A ze situace na Ukrajině jsem vyšla bohatší o několik nových přátelství, o slušný posun v ukrajinštině a ruštině. Dost rozumím, ještě nemluvím, ale slušně čtu a píšu.

ČESKÝM ŽENÁM

Jak vnímáš české ženy jako celek, bez ohledu na věk, vzdělání a jejich profesi?

Jsou velmi tvořivé, aktivní, mají obrovský potenciál. Jen si někdy potřebují dodat víc odvahy si za svými sny a ambicemi jít. Ale ty vydáváš časopis, který je může inspirovat příklady těch, které se na svou cestu už vydaly.

Můžeš je porovnat se ženami ze zahraničí, které jsi poznala?

Evropanky a Američanky mají hodně společného. Navíc se hodně podporují navzájem. Měla jsem možnost poznat ženy v Indonésii. Tam jim ostrovní kultura klade ještě spousty překážek pod nohy. Souvisí to s náboženstvím, úrovní vzdělání, společenskými zvyklostmi a očekáváními. V posledním roce jsem poznala i řadu Ukrajinek. V mých očích jsou statečné, ale přišly s dvěma taškami a dětmi za ruku. Připadají si méněcenné a bezmocné. Ale když se s nimi bavíte, vidíte, že to tak není. O to víc potřebují dodat sebevědomí z naší strany.

V čem spočívá, podle Tebe, síla ženy?

Žena se umí usmívat, i když má slzy v očích.

Co bys jako úspěšná žena vzkázala a popřála českým ženám?

Každá máte své kouzlo, své poslání a svůj potenciál, která máte odpovědnost využít. Tak to udělejte. Nesrovnávejte se s ostatními. Mějte se rády jako ostatní. Ne víc, ne méně. Dopřejte stejnou shovívavost a láskyplný přístup sobě jako dáváte svým dětem. Buďte na sebe náročné, ale nebuďte příliš kritické.

QUO VADIS...

Jano, co Tě čeká v životě dál, co plánuješ?

Mám před sebou několik cest do zemí, kde jsem ještě nikdy nebyla. Budu mít příležitost tam mluvit na setkání podnikatelům. Najdu ale určitě čas i na trochu poznání místní kultury a historie. Věřím v úspěch své bitvy o splnění svého velkého cíle na zámku. V yourchance chystáme desáté předávání ceny Bílá vrána. Těším se ale i na to, co ani nevím, že mě čeká, protože to bude jistě obohacující.

Vize a mise yourchance:
„Vedeme lidi k osobní prosperitě"

your chance